

торским текстовима. Помним слушањем, читањем и упоређивањем текстова, подстицајним разговорима васпитача (или учитеља) и дјетета (ученика) детектоваће се начини њихове спознаје књижевног свијета и откривати (основна и прикривена) значења. Даљим усложњавањем полазне тезе, коју ауторка развија из поглавља у поглавље, функционализују се и додатно осмишљавају начини сазнавања свијета књижевног дјела на примјерима познатих басни, бајки и епских пјесама кроз призму односа савремене књижевности и традиције, како домаће, тако и свјетске, како усмене, тако и ауторске. У овоме поглављу ближе је терминолошки одређено хронолошко и нехронолошко читање. Након што је појмовно прецизирано питање хронологије читања, приступа се теми која пројектује читалачки интерес дјетета према ономе што у тексту још није сазнато, осим у наговјештајима и очекивањима. Утемељено у феноменолошким теоријама, а поткријепљено резултатима квалитативног истраживања читалачког хоризонта ученика првог разреда гимназије, претпосједње поглавље конкретизује методичке кораке до читаоца најприје кроз говорну интерпретацију и партиципацију, а за-

тим и кроз илустративне примере пројеката реализованих у предшколским установама. У закључку ауторка указује на поступке којима дијете заједно са васпитачем/учитељем трага за смислом и вриједношћу умјетничког текста. То трагање је и пут који води ка читалачкој сензибилности дјетета и могућности да оно изрекне свој естетски суд. Крилатице француског писца и есејисте Данијела Пенака, којима почињу поглавља, представљају својеврсну улазницу у проблематику читалачког искуства, која се у датом поглављу разматра. Избор литературе чини велики број белетристичких и стручних књига сврстаних по поглављима овога рукописа. Осим репрезентативних писаца српске и свјетске књижевности за дјецу и младе, чија дјела су послужила као узорна грађа за обраду кључних методичких питања, на овом списку преовлађују радови методичара са српског говорног подручја, али и књиге изузетно угледних иностраних мислилаца и теоретичара.

Како је и ауторка нагласила, циљ ове монографије је да прикаже васпитачима и учитељима (на ограниченом корпусу) како је потребно и могуће припремати грађу за пројектни приступ читању као процесу (конструисања значења,

преиспитивања значења у зависности од контекста, формирања хоризонта очекивања итд.). Монографија доноси протометодички материјал као могућу грађу за обликовање аутентичних васпитно-образовних ситуација, имајући у виду значај припремљености учитеља/васпитача и његову улогу у покретању тих ситуација за учење.

Приступи које заговара професорица Мићић су крупан напредак у односу на претходну методичку литературу из ове области и могу да помогну васпитачима и наставницима у превазилажењу слабости пријема (рецепције) књижевног текста, подстицању дјечије читалачке сензибилности и стваралаштва. Рукопис монографије *Дете читалац и хронологија читања* је озбиљан истраживачки подухват, који је израстао из потребе савременог живота, а нарочито из потреба наставног процеса, и добро ће доћи широј читалачкој публици – студентима учитељских студија и предшколског васпитања и образовања, учитељима, васпитачима и професорима методике наставе српског језика и књижевности.

Доц. др Желимир Драјић
Универзитет у Бањој Луци,
Филозофски факултет